

[Fuglsang.]

Sovjetzonen har man gjort op med krigsforbryderne og den slags. Dernæst kan man have grund til at spørge den højtærede udenrigsminister, om han har meddelt sine betænkeligheder med hensyn til at bruge nazigeneraler og krigsforbrydere til sine gode venner i regeringen i Bonn.

I det svar, som Amerika og vestmagterne afgav, lagde man stærk vægt på spørgsmålet om afholdelse af frie valg, men disse valg skulle være under kontrol af en kommission fra De Forenede Nationer; en sådan kommission ville erfaringsmæssigt temmelig blindt følge amerikanerne; men nedsættelsen af en sådan kommission var dernæst, hvad Sovjetunionen påpegede i sin note, et brud på FN's charta, artikel 107, der netop udelukker De Forenede Nationers indblanding i indre tyske anliggender.

Man nægtede dernæst i vestmagternes svar at anerkende nogen grænse som værende fastlagt i Potsdam. Dermed støttede man ganske bevidst de militaristiske vesttyske kredse, der fortsætter Hitlertidens tragiske politik med at tale om blødende grænser og revanche, hvilket kan føre til en ny krig. Trods sine indvendinger sagde man dog i vestmagtnoten, at Sovjetregeringen i sit forslag til en tysk fredstraktat har erklæret, at den er rede til at drøfte andre forslag, og at De Forenede Stater vil tage denne erklæring til efterretning.

På dette svarede Sovjetregeringen med en ny note, hvori den påpegede, at den anså det for nødvendigt, at de fire stormagter uden tøven gav sig til at drøfte spørgsmålet om gennemførelsen af frie tyske valg, således som den allerede tidligere havde foreslået. Dette forslag om en firemagtskonference blev højst forskelligt modtaget ligesom også amerikanernes note. Adenauers stilling karakteriseres ganske godt af den kendte amerikanske kommentator Walter Lippmann, som hævdede, at amerikanernes note ganske åbenbart havde til hensigt at støtte Adenauers politik, d. v. s. at hindre en firemagtskonference om Tyskland og endog vesttyske valg. Gennemførelsen af frie valg i hele Tyskland ville nemlig tilintetgøre hele Adenauers politik, som er rettet mod en sammenslutning med den vestlige verden.

Ganske på samme linie skrev også „Berlingske Aftenavis“, der i sin leder i går påviser, at vestmagterne står med hatten i hånden og trygler Vesttyskland om at give afkald på okkupationens bånd mod til gengæld at få lov at stille tropper til en Europahær og at gøre det så hurtigt som muligt, inden den russiske offensiv for tyske valg

og tysk enhed tager yderligere fart og hindrer hele den udbygning af Vestens forsvar, som skulle være aftalt, inden general Eisenhower forlader Europa.

Er regeringen i Bonn modstander af en firemagtskonference, er dette langtfra tilfældet med store dele af det øvrige tyske folk. Vi ser således, hvorledes de socialdemokratiske ledere, Schumacher, Ollenhauer o. s. v., kræver af Adenauers regering, at den virkelig betragter Sovjetnoten af 10. marts som et reelt forhandlingsgrundlag. Selv indenfor de kredse, som hidtil har støttet Adenauer på alle punkter, tager man nu afstand fra hans politik. Der er, som „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ skrev, opstået en dyb kløft mellem Adenauer og en del af hans tilhængere, og man fortsætter, at hvis parlamentet havde lejlighed til at stemme hemmeligt og stemme efter sit hjerte, ville Adenauers politik i Bonn komme til at lide nederlag.

Også i Tysklands nabolande har man i bevidsthed om situationens alvor krævet en positiv stilling til forslaget om en firemagtskonference. Dette gælder som nævnt ikke alene det tyske socialdemokrati, men også broderpartierne i England og Frankrig, og også herhjemme er det nødvendigt, at vi tager standpunkt. Også vi vil være direkte truet af et genmilitariseret Tyskland under ledelse af Hitlertidens aggressive generaler. Også i dag gælder i allerhøjeste grad regeringserklæringen af 1947 om vor interesse i udviklingen af et fredeligt Tyskland.

Den højtærede udenrigsminister gav udtryk for, at vi her i Danmark kun kan ønske, at det må lykkes at få forhandlinger i gang, og dette er rigtigt, det er vort oprigtige ønske. Det er rigtigt, at det tyske spørgsmål er et af de mest brændende i øjeblikket.

Det kan lyde så godt, hvad den højtærede udenrigsminister sagde. Hvad der derimod ikke er så godt, er den samme højtærede udenrigsministers erklæring om, at han stadig fastholder beslutningen om, at Vesttyskland — og i givet fald det samlede Tyskland — skal deltage i Vesteuropas og deriblandt Danmarks forsvar. Man må nok spørge: Har de ansvarlige politikere da intet glemt? Har de ikke fået nok af tysk beskyttelse og forsvar? Har I da glemt alle de smukke ord om aldrig mere en 9. april?

Man trøster sig med, som man gjorde indtil den 29. august 1943, at man har et overvældende folkeflertal bag sig. Det kan ikke være sådan, og det er ikke sådan, og man føler det selv. Det var derfor, man allerede første gang, man tiltrådte Atlantpagten, gik imod en folkeafstemning. Man føler, at folket